

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 2T/90/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8724011213
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lukáš Hvizdoš
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2025:8724011213.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, samosudcom Mgr. Lukášom Hvizdošom, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19. septembra 2025 v Kežmarku, takto

rozhodol:

Obžalovaný
A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/XX, C.,

uznáva sa za vinného, že

v dobe od 01.03.2024 do 09.03.2024, na presne nezistenom mieste v meste Poprad si ponechal, ako zamestnanec spoločnosti E. E. F., so sídlom G. H. XX, XXX XX C., IČO:XX XXX XXX, pobočka I. H. XX, XXX XX J., A. J., kde pracoval na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej 29.02.2024 v Poprade, na pozícii vodič osobného motorového vozidla, preprava osôb v rámci EÚ a Švajčiarska, finančnú hotovosť, ako vyúčtovanie sumy za jazdy a tržby za prepravy osôb z Popradu do Zurichu a späť v termíne 01.03.2024 - 02.03.2024 a 08.03.2024 - 09.03.2024, ktoré prevzal a neodovzdal svojmu zamestnávateľovi, čím svojím konaním spôsobil poškodenej spoločnosti E. E. F., so sídlom G. H. XX, XXX XX C., IČO: XX XXX XXX, pobočka I. H. XX, XXX XX J., A. J. škodu vo výške 1828,67,-€,

t e d a

si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

č í m s p á c h a l

prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á:

Podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 54 Trestného zákona trest povinnej práce vo výmere 150 (stopäťdesiat) hodín.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému E. E. F., so sídlom G. XX, XXX XX C., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 1.818,44 Eur (tisícosemstoosemnásť eur štyridsaťštyri centov).

o d ô v o d n e n i e:

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného A. B., ako aj ďalej uvedenými listinnými dôkazmi, pričom zistil nasledovný skutkový stav.

Obžalovaný A. B. sa k spáchaniu skutku uvedenému vo výrokovvej časti tohto rozsudku priznal a na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania predmetného skutku. Súd tak po splnení zákonných podmienok podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o vine a následne už nevykonal dokazovanie v rozsahu, v akom sa obžalovaný priznal k spáchaniu skutku a vykonal len dokazovanie súvisiace s výrokom o treste.

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní ďalej uviedol, že žije sám s dvomi dcérami vo veku 14 a 12 rokov a jeho mamou. Sám sa o ne stará. Mamka je na dôchodku. Sám sa musí starať o všetko. Nemá družku, nemá nikoho. Je zamestnaný, pracuje v K. ako predavač a chodí aj vozíť ľudí do Nemecka. Súhlasil by s uložením trestu povinnej práce, je zdravotne spôsobilý, nie je invalidný ani práceneschopný. Čo sa týka škody, tak túto chce splatiť, ak sa dohodnú na splátkach. Nemá s tým problém. Chce mať s tým pokoj.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný A. B. bol doposiaľ trikrát súdne trestaný, a to v rokoch 2012 a 2016, kedy sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený, pričom ostatným záznamom je odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/68/2023 zo dňa 18.08.2023.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/68/2023 vyplýva, že trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/68/2023 zo dňa 18.08.2023, právoplatným dňa 20.09.2023, bol A. B. uznaný za vinného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch mesiacov, ktorého výkon súd podmienienečne odložil na skúšobnú dobu šesťnásť mesiacov.

Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR vyplývajú u obžalovaného tri priestupky na úseku dopravy v rozmedzí rokov 2019 až 2023.

Z lustrácie v Registri obyvateľov vyplýva, že obžalovaný je slobodný, otcom troch detí, a to E. B., nar. XX.XX.XXXX, B. B., nar. XX.XX.XXXX a L. M., nar. XX.XX.XXXX.

Vykonaným dokazovaním a priznaním viny obžalovaného dospel súd k jednoznačnému záveru, že skutok uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku sa stal a je trestným činom. Ohľadne posúdenia otázky, kto uvedený skutok spáchal, súd nemal pochybnosti o vine obžalovaného A. B..

Podľa súdu je nepochybné, že obžalovaný A. B. si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu, kedy týmto svojím konaním po objektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona.

Subjektívna stránka konania obžalovaného je daná formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Trestného zákona. Obžalovaný ako plne trestnoprávne zodpovedný subjekt, vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, t. j. záujem štátu na ochrane vlastníckeho práva a ochrane oprávnených záujmov vlastníka počas používania ním zverených prostriedkov a vecí, a tým, že si prisvojil cudziu finančnú hotovosť, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu, takéto ohrozenie, resp. porušenie chráneného záujmu spôsobiť chcel.

Za prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona umožňuje zákon uložiť jeho páchatelovi trest odňatia slobody až na dva roky.

Podľa § 33a ods. 2 alinea prvá Trestného zákona, sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery.

Podľa § 33a ods. 3 Trestného zákona, tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona, trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Dňom 06.08.2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení uznesenia Ústavného súdu SR, uverejneného pod č. 41/2024 Z. z. Uvedená novelizácia Trestného zákona sa v prejednávanej veci nedotkla trestnosti činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného a rovnako sa nedotkla dolnej ani hornej hranice trestnej sadzby, v rámci ktorej je možné uložiť trest odňatia slobody. Súd však, postupujúc v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona, dospel k záveru, že použitie ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, je pre obžalovaného priaznivejšie, a to najmä s prihliadnutím na novelizované ustanovenia upravujúce zásady ukladania sankcií, preto aplikoval právnu úpravu účinnú od 06.08.2024.

Ako poľahčujúcu okolnosť u obžalovaného A. B. súd vyhodnotil jeho priznanie a oľutovanie svojho konania (§ 36 písm. l) Trestného zákona). Na druhej strane, vychádzajúc z obsahu prečítaného odpisu registra trestov, prihliadajúc na predchádzajúce odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/68/2023 zo dňa 18.08.2023, ktoré nemá povahu odsúdenia zahladeného, bola zistená jedna príťažujúca okolnosť, a to, že obžalovaný v minulosti už bol za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m) Trestného zákona).

Popri vyhodnotení rovnovážneho pomeru jednej poľahčujúcej a jednej príťažujúcej okolnosti súd komplexne hodnotil všetky ďalšie kritériá relevantné pre rozhodovanie o druhu a výmere trestu.

V neprospech obžalovaného vyznievala skutočnosť, že skutku v prejednávanej veci sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženej mu trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/68/2023 zo dňa 18.08.2023, ktorý fakt, o. i. neumožňoval uloženie trestu odňatia slobody, ktorého výkon by bol podmiennečne odložený.

Zaoberajúc sa stíhanou trestnou činnosťou, možno konštatovať, bez toho, aby súd akokoľvek znižoval povahu obžalovaným spáchaného trestného činu, že obžalovaný sa v posudzovanom prípade nedopustil mimoriadne závažnej trestnej činnosti, ktorá by mala značne závažné či dokonca neodstrániteľné následky, čomu napokon nasvedčuje aj zákonodarcom ustanovená trestná sadzba za prečin, ktorého sa obžalovaný dopustil. Zároveň, trestná činnosť obžalovaného sa nevyznačovala prvkami sofistikanosti

či organizovanosti. Nemožno súčasne opomenúť postoj samotného obžalovaného, ktorý sa od počiatkových štádií trestného konania ku skutku kladenému mu za vinu priznával, tento nepopieral. Rovnako na hlavnom pojednávaní sa obžalovaný k spáchaniu trestného činu priznal a tento oľutoval, čím neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny, a to dokonca bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Obžalovaný týmto tiež vyjadril svoj negatívny postoj k ním spáchanej trestnej činnosti.

V súvislosti s hodnotením osoby obžalovaného je potrebné uviesť, že aj keď tento bol v minulosti odsúdený, išlo o druhovo odlišnú trestnú činnosť. Z odpisu registra trestov, a napokon ani z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR, nevyplývajú záznamy o majetkovej trestnej či inej protiprávnej činnosti obžalovaného. Zároveň, v nadväznosti na už uvedené, treba doplniť, že úvodné dva záznamy v odpise registra trestov obžalovaného sú staršieho dáta a toho času majú povahu odsúdení zahľadených. V prípade obžalovaného tak podľa názoru súdu nejde o osobu výrazne kriminálne narušenú, ktorá by sa v minulosti dopúšťala závažnej, či rovnakej alebo obdobnej trestnej činnosti.

Skúmajúc osobu obžalovaného a jeho pomery bolo vylúčením obžalovaného zistené, že tento žije ako osamelý rodič bez manželky alebo družky s jeho dvoma maloletými dcérami a mamou, dôchodkyňou, o ktoré sa sám stará. Obžalovaným uvádzané skutočnosti týkajúce sa jeho osobného a rodinného stavu boli pritom v konaní preukázané taktiež lustráciou v Registri obyvateľov SR. V nadväznosti na uvedené súd považuje za nevyhnutné akcentovať znenie ustanovenia § 34 ods. 3 Trestného zákona, v zmysle ktorého má trest postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Poukazujúc na uvedené je nepochybné, že prípadné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody navrhovaného obžalobou by výrazným spôsobom zasiahlo do rodinného a súkromného života osôb blízkych obžalovanému, a to jeho dvoch maloletých dcér a mamy, starobnej dôchodkyne, ktorým ako osamelý rodič poskytuje starostlivosť. Súd mal pritom za to, že prihliadajúc na vyššie konkretizovanú charakteristiku osoby obžalovaného, jeho pomery, ale aj povahu a závažnosť stíhanej trestnej činnosti a postoj obžalovaného k nej, je u tohto možné účel trestu dosiahnuť uložením alternatívneho trestu. V tomto smere súd poukazuje taktiež na ustanovenie § 33a ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, v zmysle ktorého, tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmomou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmomou na osobnej slobode páchatel'a. Podľa názoru súdu v prejednávanej veci je možné účel sankcie dosiahnuť práve uložením sankcie nespojenej s ujmomou na osobnej slobode páchatel'a, a to uložením trestu povinnej práce, na ktorého uloženie boli splnené zákonné podmienky. Súd sa nestotožnil s eventuálnym návrhom obžaloby na uloženie (ak nie nepodmienečného trestu odňatia slobody) tak trestu domáceho väzenia, nakoľko s prihliadnutím na už vyššie rozvedené okolnosti, o. i. povahu a závažnosť spáchaného trestného činu, osobu páchatel'a a jeho pomery, nepovažoval za nevyhnutné pôsobiť na obžalovaného touto najzávažnejšou formou alternatívneho trestania spojenou s obmedzením osobnej slobody, keď napokon na uloženie tohto trestu ani neboli splnené všetky zákonom ustanovené podmienky. Na tomto mieste súd pre úplnosť dodáva, že aj keď sa obžalovaný dopustil majetkovej trestnej činnosti, z dôvodu, že by to mohlo byť na ujmu náhrady škody a plnenia vyživovacej povinnosti, súd v prejednávanej veci neukladal peňažný trest.

Za primeraný a spravodlivý súd považoval trest povinnej práce nie pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ale pri jej strede vo výmere 150 (stopäťdesiat) hodín, zohľadňujúc o. i. aj predchádzajúce odsúdenie obžalovaného a spôsobenú škodu. Je na osobe obžalovaného, aby preukázal jeho nápravu, pričom na obžalovaného bude zároveň pôsobiť hrozba premeny nevykonaného trestu povinnej práce na nepodmienečný trest odňatia slobody v prípade, že by v čase výkonu trestu povinnej práce nevedol riadny život alebo zavinene nevykonal práce v určenom rozsahu.

Obžalovaný svojím trestnoprávnym konaním v predmetnej veci spôsobil poškodenému E. E. F. škodu vo výške 1.828,67 Eur, tak ako bola táto premietnutá do skutkovej vety vyhláseného rozsudku. Nakoľko poškodený si v konaní riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody v sume 1.818,44 Eur, súd mu, pri viazanosti výškou uplatneného nároku, priznal náhradu škody v uplatnenej výške.

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 (pätnástich) dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Poprad. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.